

варовото ѝ съдържание. Приятната за пиене вода трѣбва да има твърдост отъ 2° — 8 германски. Софийската вода, която има твърдост само 0.97° германски се опредѣля като много мека-агресивна вода). Независимо отъ това дебитътъ и на този изворъ не бѣше достатъченъ за нуждитъ на градътъ, а особено презъ лѣтото, когато водата намаляваше, липсата на вода още въ първитъ години започна да се чувствува осезателно. Гражданитъ не само че не можеха да водоснабдятъ кжщитъ си, но нѣкой отъ тѣхъ продължаваха да пиятъ вода отъ гиранитъ и отъ рѣката.

Тѣй като бѣше ясно, че отъ близкитъ до градътъ извори не можеше да се получи достатъчно вода; а крестящитъ нужди за вода растеха, общинската управа потърси други източници за водоснабдяване, за да задоволи здравнитъ и необходими нужди на градътъ. За тази цалъ презъ 1929-1930 година се започнаха сондажни проучвания на подпочвени води, въ мѣтността „Орозъ-Чаиръ“, на 500 метра източно отъ града, презъ рѣката. Качественитъ и количествени изследвания на тѣзи подпочвени води, въ продължение на нѣколко години, дадоха задоволителни резултати, следъ което се започнаха основнитъ проучвания за съставянето на проекта за водоснабдяването. Този проектъ, обхващащъ помпена станция, изравнителенъ резервуаръ и градската напорна водопроводна мрежа съ необходимитъ ревизионни шахти, бѣше приготвенъ до края на 1934 год. и утвърденъ отъ Министерството на О. С. П. Б. презъ февруари 1935 год. Реализирането на проекта обаче изискваше голѣми парични срѣдства, за намирането на които иматъ най-голѣма заслуга общинската управа на градътъ. Съзнавайки, че единствено чистата питейна вода, дадена въ достатѣлно количество на гражданитъ, ще имъ създаде условия за чистота, обществена хигиена и благоденствие, тѣзи многозаслужили управници на градътъ Севлиево, нито за мигъ не престанаха да се грижатъ за намиране необходимитъ парични срѣдства като не пожалиха нито трудътъ си, нито личното си спокойствие за провеждането и изпълнението на проекта. Паричнитъ срѣдства бѣха намѣрени и главнитъ строителни работи извършени до края на 1940 год., съ което се създадоха възможности за по спокойното и постепенно полагане на градската водопроводна и канализационна мрежа.

25. X. 1941, Язовиръ „Бѣли-Искъръ“ — София.